

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 października 2018 r. (...) sp. z o.o. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego P. G. kwoty 14.604,62 zł tytułem zwrotu nienależnego świadczenia. W uzasadnieniu wskazano, że wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt VI ACa 1425/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie zasądził od powoda na rzecz M. Z. zwrot kosztów procesu za obie instancje w łącznej kwocie 12.600 zł. Powód spłacił tą wierzytelność na rzecz komornika sądowego K. K. w postępowaniu o sygn. akt Km 2125/15, informując o tym pełnomocnika M. Z. (adw. A. H.). Tymczasem M. Z. zbyła ww. wierzytelność na rzecz pozwanego P. G., wskutek czego jego pełnomocnik (adw. A. H.) uzyskał klauzuli wykonalności na ww. wyroki na rzecz nowego wierzyciela - tj. P. G.. Na podstawie ww. tytułu wykonawczego na wniosek pozwanego Komornik Sądowy M. K. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi, który wpłacił na rzecz ww. komornika kwotę 12.600 zł tytułem należności głównej oraz kwotę 2.004,62 zł tytułem kosztów egzekucyjnych. Zdaniem powoda, już uprzednio spełnił wierzytelność na rzecz M. Z. poprzez zapłatę 12.600 zł na konto komornika sądowego K. K. - wskutek czego wierzytelność wygasła jeszcze przed powzięciem przez powoda informacji o przelewie ww. wierzytelności na rzecz P. G., o czym wiedział i był informowany także pełnomocnik M. Z. i P. G. - adw. A. H., który bezzasadnie wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz P. G., skoro posiadał informację o zaspokojeniu ww. wierzytelności w całości (pozew k. 1-6).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania. Pozwany wskazał, że postępowanie przeprowadzone przez komornika M. K. było prawidłowe, podobnie jak dokonana cesja wierzytelności. Pozwany zarzucił ponadto, że zużył korzyść w taki sposób, że nie jest już bezpodstawnie wzbogacony. (odpowiedź na pozew k. 63-65).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 18 września 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI ACa 1425/14 Sąd Apelacyjny w Warszawie zasądził od (...) sp. z o.o. na rzecz M. Z. kwotę 12.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje. (wyrok SA w Warszawie k. 251-251v akt VI ACa 1425/14).

W dniu 20 września 2015 r. M. Z. zawarła z P. G. umowę cesji, na podstawie której zbyła ww. wierzytelność na rzecz P. G.. (umowa cesji k. 23).

Na podstawie ww. wyroku Sądu Apelacyjnego, M. Z., reprezentowana przez pełnomocnika adw. A. H., złożyła do komornika wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko powodowej spółce. Postępowanie egzekucyjne było prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie dla Warszawy-Pragi P. w W. K. K. pod sygn. akt Km 2125/15. W dniu 6 października 2015 r. powodowa spółka spłaciła ww. wierzytelność, dokonując przelewu kwoty 12.600 zł na rachunek ww. komornika (potwierdzenie przelewu k. 18).

Pismem nadanym pocztą w dniu 7 października 2015 r. adw. A. H., działając jako pełnomocnik M. Z., wezwał powoda do zapłaty na jej rzecz kwoty 12.600 zł. W odpowiedzi na powyższe, pismem z 8 października 2015 r. powód poinformował pełnomocnika M. Z. (adw. A. H.), że powód dokonał już spłaty kwoty 12.600 zł na konto komornika K. K., który prowadził postępowanie egzekucyjne dotyczące przedmiotowej należności (wezwanie do zapłaty k. 19 i potwierdzenie nadania k. 20, pismo powoda k. 21).

Mailiem z dnia 9 października 2015 r., a także pismem z dnia 10 października 2015 r. adw. A. H. poinformował powoda, że ww. wierzytelność została przeniesiona przez M. Z. na rzecz P. G.. Do pisma pełnomocnik załączył kopię umowy cesji z dnia 20 września 2015 r. Powyższe pismo zostało doręczone powodowi w dniu 14 października 2015 r. (wydruk wiadomości email k. 72, pismo z adnotacją o dacie doręczenia k. 22, umowa cesji k. 23).

W dniu 7 czerwca 2016 r. P. G., reprezentowany przez pełnomocnika adw. A. H., wystąpił do Sądu Okręgowego w Warszawie z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności ww. wyrokowi Sądu Apelacyjnego z 18 września 2015 r.

na rzecz P. G., jako następcy prawnego M. Z., dołączając do wniosku ww. umowę cesji wierzytelności. (wniosek k. 2-6 akt III Co 72/16). Pismem z dnia 15 czerwca 2016 r. powodowa spółka poinformowała Sąd w toku postępowania o nadanie klauzuli wykonalności, że dokonała spłaty kwoty objętej cesją wierzytelności, wobec czego zobowiązanie wygasło. (pismo k. 26).

Pismem z dnia 16 czerwca 2016 r. powodowa spółka poinformowała P. G., że przedmiotowa wierzytelność wygasła z powodu dokonania spłaty na rzecz poprzedniego wierzyciela, załączając stosowne dowody. (pismo k. 25)

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie nadał klauzulę wykonalności zgodnie z ww. wnioskiem, tj. na rzecz P. G. przeciwko powodowej spółce. (postanowienie z dnia 18.09.2015 r. k. 29-30 akt I C 5771/18).

Wnioskiem złożonym do komornika sądowego w dniu 17 września 2017 r. P. G., reprezentowany przez pełnomocnika - adw. A. H., wniósł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w imieniu i na rzecz wierzyciela P. G., na podstawie ww. tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz P. G. (wniosek k. 27-29).

Pismem z dnia 21 sierpnia 2017 r. Komornik Sądowy M. K. w sprawie o sygn. akt Km 4668/17 wezwał powodową spółkę do wpłacenia kwoty 15.547 zł, w tym 12.600 zł tytułem kosztów procesu zasądzonych wyrokiem o sygn. akt VI ACa 1425/15, na konto komornika lub osobiście w kancelarii. Powodowa spółka w dniu 6 września 2017 r. dokonała przelewu kwoty 14.604,62 zł na rzecz ww. komornika (wezwanie do zapłaty k. 30-31, potwierdzenie dokonania przelewu k. 32).

W dniu 25 września 2017 r. powodowa spółka złożyła skargę na adw. A. H. do Okręgowej Rady Adwokackiej w W., który swoim działaniem wprowadził w błąd Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt III Co 72/16 co do istnienia okoliczności istnienia przedmiotowej dla sprawy wierzytelności (skarga k. 33-38).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ww. dowody z dokumentów, których treść nie budziła wątpliwości Sądu, jak i nie była kwestionowana przez strony. Sąd poczynił ustalenia faktyczne także w oparciu o dowód z przesłuchania stron, uznając ich zeznania za wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z przepisem art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to było nie możliwe do zwrotu jej wartości. Zasada ta znajduje swe zastosowanie w szczególności do świadczenia nienależnego (art. 410 k.c.).

Z treści art. 405 k.c. wynika, że do powstania zobowiązania z bezpodstawnego wzbogacenia może dojść wskutek różnego rodzaju zdarzeń zależnych bądź niezależnych od woli człowieka (w wypadku działań ludzkich mogą to być czynności prawne lub faktyczne), mianowicie: działania zubożonego, działania wzbogaconego, działania osoby trzeciej. Przesłanki powstania zobowiązania z bezpodstawnego wzbogacenia są następujące:

1. uzyskanie korzyści majątkowej (wzbogacenie),
2. osiągnięcie korzyści z majątku innej osoby (zubożenie),
3. związek między wzbogaceniem a zubożeniem,
4. uzyskanie korzyści bez podstawy prawnej.

Nadto, wzbogacenie jednej osoby musi nastąpić kosztem innego podmiotu. Zubożenie może zatem polegać, odwrotnie niż wzbogacenie, na zmniejszeniu aktywów lub na zwiększeniu pasywów zubożonego. Zubożenie jest więc w

istocie uszczerbkiem majątkowym i pod tym względem bardzo przypomina szkodę majątkową jako przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej.

Brak podstawy prawnej oznacza natomiast taką sytuację, w której uzyskanie korzyści majątkowej nie znajduje usprawiedliwienia w przepisie ustawy, ważnej czynności prawnej, prawomocnym orzeczeniu sądowym albo akcie administracyjnym.

Szczególnym przypadkiem bezpodstawnego wzbogacenia jest nienależne świadczenie, w ramach którego w wyniku działania zubożonego następuje spełnienie świadczenia prowadzące do bezpodstawnego uzyskania korzyści przez inny podmiot. Co do zasady do nienależnego świadczenia stosuje się zasady określone w bezpodstawnym wzbogaceniu.

Stosownie zaś do treści art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że na skutek postępowania egzekucyjnego przeprowadzonego przez pozwanego (jako następcy prawnego pierwotnego wierzyciela) w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 września 2015 r., pozwany uzyskał z majątku powoda kwotę 12.600 zł, którą to kwotę powód już uprzednio zapłacił w toku innego postępowania egzekucyjnego na podstawie tego samego wyroku (zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz wierzyciela pierwotnego).

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do treści art. 512 k.c., dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem, a poprzednim wierzycielem.

Stosownie do wyrażonego przez Sąd Najwyższy poglądu, który Sąd Rejonowy podziela, ciężar udowodnienia przewidzianego w art. 512 k.c. zawiadomienia dłużnika przez zbywcę o przelewie spoczywa na nabywcy wierzytelności. (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 10.10.2002 r. V CKN 1796/00 Legalis nr 56448). A zatem, w razie sporu pomiędzy dłużnikiem, a nabywcą wierzytelności, dłużnik powinien udowodnić, że dokonał zapłaty, a kwestionujący skuteczność zapłaty cesjonariusz powinien udowodnić, że zapłata nastąpiła już po utrzymaniu zawiadomienia o cesji wierzytelności lub po uzyskaniu przez dłużnika z innego źródła wiedzy o przelewie. Przepisy nie przewidują wprost formy dokumentu zawiadomienia o cesji wierzytelności. Ze względów dowodowych, jednakże jako regułę przyjąć należy stosowanie formy pisemnej. W przypadku zawiadomienia pisemnego, dłużnik nie może bowiem bronić się zarzutem, że nie wiedział o przelewie, nawet gdyby nie zapoznał się z treścią zawiadomienia.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, który podziela także Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, z potrzebą ochrony interesu dłużnika, uzasadnioną tym, iż nie wymaga się jego zgody na przelew, związana jest fundamentalna reguła, że przelew nie może pogorszyć sytuacji prawnej dłużnika przelanej wierzytelności; zmianie ulega tylko osoba wierzyciela przy dotychczasowej nie zmienionej treści stosunku zobowiązaniowego. Przejawem tej ochrony jest także zasada, że dłużnikowi przysługują przeciwko cesjonariuszowi wszelkie zarzuty, jakie w chwili powzięcia wiadomości o przelewie miał on przeciwko cedentowi (art. 513 § 1 k.c.). Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują wobec cesjonariusza wszystkie zarzuty mające w chwili zawarcia umowy przelewu swą podstawę w stosunku prawnym będącym źródłem przelanej wierzytelności, w tym również zarzuty, których przesłanki dopełniły się ostatecznie dopiero po powzięciu przez dłużnika wiadomości o przelewie, wystarcza bowiem, żeby sama podstawa zarzutu powstała przed powzięciem przez dłużnika wiadomości o przelewie. (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 17.03.2017 r. III CSK 129/16, Legalis nr 1618173).

Nadto, jak trafnie, zdaniem Sądu Rejonowego, orzekł Sąd Najwyższy, dłużnik zajętej wierzytelności, który w związku z zajęciem przekazał świadczenie organowi egzekucyjnemu, wiedząc, że przed zajęciem dotychczasowy wierzyciel przelewał wierzytelność na osobę trzecią, nie korzysta z ochrony przewidzianej w art. 512 k.c. Przepis art. 512 k.c. jest wyrazem ochrony dłużnika działającego w dobrej wierze, czyli takiego, który nie został zawiadomiony przez wierzyciela o przelewie i wiedzy o nim nie uzyskał z innych źródeł, przed koniecznością powtórzonego świadczenia na rzecz nabywcy wierzytelności. (vide: uchwała Sądu Najwyższego z 26.02.2014 r., III CZP 110/13, Legalis nr 761236).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy przede wszystkim stwierdzić, że z obiektywnego punktu widzenia, w chwili dokonania przez powoda spłaty wierzytelności przysługującej M. Z. na rzecz Komornika Sądowego K. K. w sprawie o sygn. akt Km 2125/15 (tj. 6 października 2015 r.) M. Z. nie była już wierzycielem, ponieważ umową z dnia 20 września 2015 r. przelewała ją na rzecz pozwanego P. G.. W tej sytuacji nie było dopuszczalne prowadzenie egzekucji z tej wierzytelności, a jej spłata dokonana po przelewie była bezskuteczna względem egzekwującego wierzyciela. Nie doszło jednak do wyłączenia - i nie ma ku temu podstaw - ochrony dłużnika wierzytelności objętej art. 512 k.c. (tj. powodowej spółki), realizacja której to ochrony jest uzależniona od wiedzy dłużnika o osobie uprawnionej do przyjęcia świadczenia, ocenianej według chwili spełnienia świadczenia. Powód zaś w chwili spełnienia świadczenia nie wiedział o zmianie wierzyciela, o czym wiedzę powziął dopiero w dniu 10 października 2015 r., ze skierowanego doń pisma pełnomocnika P. G..

Skoro zatem dłużnik wierzytelności (powód) nie został zawiadomiony o jej przelewie, dokonanym w dacie wcześniejszej niż jej spłata i o osobie cesjonariusza, to należy stwierdzić, że wpłata dokonana przez powoda w dniu 6 października 2015 r. na rzecz komornika K. K., doprowadziła do umorzenia ww. zobowiązania, co odniosło skutek również względem nabywcy wierzytelności - P. G.. Należy podkreślić, że wezwanie komornika ma władczy charakter, ponieważ istota jego czynności jest publicznoprawna, także w odniesieniu do wierzyciela i dłużnika. Do konsekwencji niezastosowania się do wezwań komornika oraz do obowiązków wynikających z zajęcia ma odpowiednie zastosowanie art. 886 w związku z art. 902 k.p.c., przewidujący możliwość stosowania przez niego środków przymusu. Działania komornika nie mogą natomiast wpływać na materialnoprawne skutki wykonania zobowiązania. Spełnienie świadczenia na rzecz poprzedniego wierzyciela ze skutkiem względem nabywcy wierzytelności, uzależnione było od dobrej wiary dłużnika, a do jej obalenia wystarczająca była jego wiedza o przelewie w dacie spełniania świadczenia. Nie ma natomiast znaczenia przekonanie i wiedza innych podmiotów, w tym organu egzekucyjnego, jak też milczenie poprzedniego wierzyciela, zawiadomionego o wszczęciu egzekucji i o zakazie odbierania świadczenia od dłużnika.

W konsekwencji powyższego, realizacja przez powoda ww. wierzytelności na rzecz pozwanego stanowiła świadczenie nienależne, albowiem przedmiotowa wierzytelność została już skutecznie zaspokojona poprzez spełnienie świadczenia w toku egzekucji prowadzonej na rzecz M. Z..

W ocenie Sądu, chybiony był zarzut pozwanego, jakoby powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na zużycie przez pozwanego uzyskanej korzyści w taki sposób, że nie jest on już wzbogacony. Po pierwsze, pozwany nie wykazał prawdziwości swoich twierdzeń w ww. przedmiocie, w szczególności nie sprecyzował dokładnie (a tym bardziej nie przedstawił na to dowodów), na jaki cel spożytkował uzyskane od powodowej spółki środki. Po wtóre, pozwany zeznał, że ww. pieniądze przeznaczył na spłatę swoich wierzycieli. Tymczasem, zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, który Sąd Rejonowy podziela, jeżeli w zamian za użytą korzyść wzbogacony uzyskał do swojego majątku jakąkolwiek inną korzyść majątkową (np. mienie czy zwolnienie z długu, który w ten sposób spłacił) nie można uznać, że nie jest już wzbogacony, bowiem w wyniku dokonania tego wydatku, w jego majątku pozostaje korzyść w postaci zwiększenia aktywów bądź zmniejszenia pasywów (V CSK 320/09, Lex nr 688053 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 2.02.2012 r., II CSK 670/11, Lex 11311124). Skoro zatem pozwany zużył ww. środki na spłatę swoich długów, to tym samym zmniejszył swoje pasywa, a zatem nadal pozostaje z tego tytułu wzbogacony.

Reasumując powyższe należy wskazać, powodowa spółka już w dniu 6 października 2015 r. spłaciła w całości wierzytelność w kwocie 12.600 zł z tytułu kosztów procesu stwierdzoną wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie wydanym w sprawie VI ACa 1425/14, co prowadzi do konstatacji, że pozwany nienależnie uzyskał od powoda ww.

należność, mimo, że nastąpiło to na mocy prawomocnie nadanej na rzecz pozwanego klauzuli wykonalności. Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda ww. kwotę, na podstawie art. 410 § 2 k.c. (pkt 1. wyroku).

Sąd uwzględnił również żądanie pozwu w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 6 września 2017 r. (data spełnienia przez powoda świadczenia na rzecz komornika) do dnia zapłaty, za podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie przyjmując przepisy art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. oraz mając na względzie zasadne, zdaniem Sądu, utrwalone w orzecznictwie stanowisko, zgodnie z którym zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia jest wymagalne już od dnia jego spełnienia (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 13.09.2017 r. sygn. akt I ACa 222/16).

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 2.004,62 zł, którą komornik wyegzekwował od powodowej spółki z tytułu kosztów postępowania egzekucyjnego o sygn. akt Km 4668/17.

Należy wskazać, że powyższa kwota mogłaby ewentualnie podlegać zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda jedynie na podstawie przepisu art. 415 k.c. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pozwany nie wzbogacił się o ww. sumę, stanowiącą koszty postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika.

W ocenie Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy pozwany nie jest zobligowany do naprawienia powyższej szkody powstałej w majątku powoda na podstawie przepisu art. 415 k.c. Warunkiem odpowiedzialności na podstawie ww. regulacji normatywnej jest bowiem wykazanie winy sprawcy szkody i bezprawności jego zachowania. W ocenie Sądu, powód nie wykazał, aby działanie pozwanego, polegające na złożeniu wniosku o nadanie na jego rzecz klauzuli wykonalności ww. wyrokowi sądu oraz złożeniu wniosku do komornika o przeprowadzenie egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego było bezprawne i zawinione, a tym samym - że stanowiło czyn niedozwolony.

W toku niniejszego procesu powód nie przedstawił dowodu na to, że pozwany, podejmując działania w kierunku egzekucji ww. wierzytelności, wiedział, że przedmiotowa wierzytelność została już skutecznie wyegzekwowana od powoda przez poprzedniego wierzyciela. Brak zatem podstaw do uznania ww. zachowania pozwanego za bezprawne i zawinione. Mając zatem na względzie, że wszczęcie przez pozwanego egzekucji przeciwko powodowej spółce na podstawie ww. tytułu wykonawczego nie stanowiło czynu niedozwolonego, Sąd uznał, że pozwany nie ponosi wobec powoda odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 415 k.c. i dlatego oddalił powództwo w zakresie żądania zwrotu kosztów postępowania egzekucyjnego. (pkt 2. wyroku).

O kosztach procesu (pkt 3. wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., uznając, że wobec częściowego tylko uwzględnienia roszczenia powoda, zasadnym jest stosunkowe rozdzielanie kosztów postępowania między stronami. Powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 14.604,62 zł. Sąd uwzględnił żądanie pozwu w zakresie kwoty 12.600 zł, a zatem powód wygrał proces w 86,27 %.

Powód poniósł w toku postępowania koszty w łącznej wysokości 4.331 zł, w tym: opłatę sądową od pozwu 731 zł, koszty wynagrodzenia swego pełnomocnika procesowego będącego adwokatem - 3.600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 3.617 zł (w tym koszty zastępstwa procesowego przez adwokata - 3.600 zł i koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa - 17 zł). Łącznie zatem koszty procesu wyniosły 7.948 zł. Skoro zatem powód wygrał niniejszy proces w 86,27%, to taką część tych kosztów, a więc 6.856,74 zł, powinien ponieść pozwany. Natomiast powód, który przegrał proces w pozostałej części, powinien ponieść resztę kosztów postępowania. Dlatego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu części kosztów postępowania w sprawie po ich stosunkowym rozdzieleniu kwotę 3.239,74 zł stanowiącą różnicę między wysokością kosztów, które stosownie do wyniku postępowania w sprawie pozwany powinien był ponieść, a kosztami, które w toku postępowania faktycznie poniósł (3.617 zł).

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;

2. Po prawomocnym zakończeniu postępowania proszę zwrócić akta spraw dołączonych III Co 72/16 oraz III C 660/13 do Sądu Okręgowego w Warszawie, III Wydział Cywilny.